

Personaleblad for

PHILIPS * ASAS * POPE

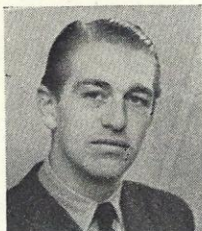
DECEMBER 1948 * 2. ÅRGANG * XII

PERSONALE

Nyt

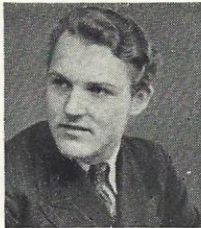
Annette Bendtsen

Mogens Jeberg

Grethe Meier

Henning Hansen

PHILIPS:

Ansættelser:

29. nov. 1948 Annette Bendtsen, kontorist L.K.
1. dec. 1948 Mogens Jeberg, assistent L.K.
1. dec. 1948 Grethe Meier, assistent, L.K.
1. jan. 1949 Henning Hansen, kontorist D.B.

PHILIPS:

Genansættelse:

1. dec. 1948 Oluf Hansen, ekspedient kontant salg.

PHILIPS:

Omflytninger:

1. dec. 1948 Ib Romby Christensen, fra PHILIPS kontant salg til ASAS radio salgsafdeling.

ASAS:

15. nov. 1948 Ebba Rasmussen, fra L.K.—D.B.
15. nov. 1948 Dora Lauritzen fra D.B.—L.K.

PHILIPS:

Fratrædelser:

13. nov. 1948 Anny Torp, kontorist L.K.
31. dec. 1948 Mimi Andersen, assistent L.K.
28. feb. 1949 Fru Gunni Hansen, kontorartikler.
28. feb. 1949 A. Langballe, postforsend.

ASAS:

4. dec. 1948 Jørgen Stahnke Hansen, faktura afd.

Bryllup:

25. dec. 1948 Hans Gersdorff., ordrekontoret, vies i Ansgar kirke til frk. Birthe Mosfelt Nielsen.
15. jan. 1949 Valdemar Hinrichsen, repræsentant lampe afdelingen, holder bryllup med frk. Yelva Drøhse.
16. jan. 1949 Frk. Inge Werner, H.B., holder bryllup med rejseinspektør Otto Elmquist.
I januar 1948 vies i Thomas Kingos kirke i Odense, frk. Lis May-Jensen, L.K. til herr John Andersen.
I januar 1949 vies i Lyngby kirke frk. Ellinor Christensen til journalist Per Nielsen.

Adresseændringer

Da det flere gange har vist sig, at personalekontoret ikke har fået underretning om adresseændringer, vil vi gerne benytte lejligheden til at bede Dem huske at give personalekontoret meddelelse herom.

Efterlysninger

Ejeren til 22 løse kuponer fra et købekort søges. Kuponerne er fundet i frokoststuen. Henvendelse til personalekontoret.

En *damefyldepen*, rød Monarch, er den 9. november fundet i Krystalpassagen. Ejeren kan få den udleveret i personalekontoret.

En *damefyldepen*, rød Parker duofold junior, er mistet mandag den 22. november. Henvendelse til frk. Ellen Margr. Jensen, lampe afdelingen, lokal 317.

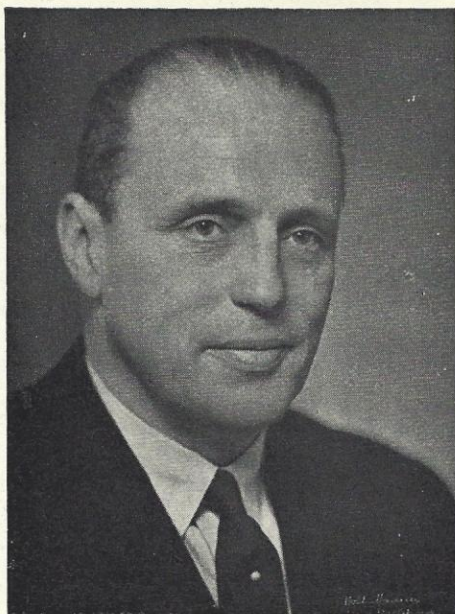
Den kommer en tur til Norges fjælde, som flest apparater forstår at sælle.

Ørum for udfordring i single sig fraber, tænk, hvis han nu går hen og taber.

Når Lydekings salgshumor man ophidser, kan vi andre købe til nedsatte priser.

Echardt er begyndt at spille fjerbold, af babyen der hjemme er han mere stolt.

Når man står over for snart at skulle træde ind i et nyt år, gør man uvilkårligt op med sig selv, om det år, der nu udløber, har været godt eller mindre godt, om en del af de forhåbninger, man satte til det, er blevet opfyldt, om man har været i stand til at realisere sine mange planer o. s. v.

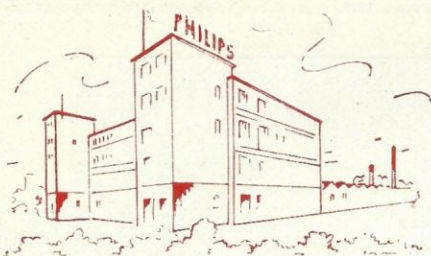
Direktør N. B. Sommerfeldt

1948 har i det store og hele været et godt år for vore selskaber, og det er først i den sidste fjerdedel af året, at mørke skyer er trukket op. Det er mig meget magtpåliggende allerede nu at slå fast og at gøre hver enkelt bekendt med, at udsigterne for 1949 er knapt så lyse, som vi kunne ønske det.

1949 vil stille meget store krav til hver enkelt, og vi må benytte enhver lejlighed, der byder sig, enten det så er ved direkte undervisning, gennem radio og presse eller i den daglige kontakt med andre mennesker, til stadig at dygtiggøre og udvikle os. En stor sags fremgang afhænger i forbløffende grad af den enkeltes indsats. Vi ved alle, at virkningen af et enkelt lys er ubetydelig, men tusind lys tændt på een gang kan forandre mørke til dag.

Lad os alle gennem forøget viden, tro og begejstring arbejde for de mål, vi har sat os, og som vil gøre os i stand til — trods mørke skyer — at bringe PHILIPS concernen ikke blot uskadt igennem men videre fremad til gavn såvel for den enkelte som for det store fællesskab, vi lever i.

København i december 1948

Meddelelser fra P.P.F

PERSONALE *Nyt*

Fratrædt:

31. dec. 1948 frk. Clara Mogensen, bogh.

HØJERE OG HØJERE

kommer lampefabriken op. Den 30. november passeredes 6 millioner lamper, hvilket tal vi aldrig tidligere har nået.

TIRSDAG d. 30. NOVEMBER

afholdt P.P.F. ekstraordinær generalforsamling, idet man havde fundet det tilrådeligt at ændre foreningens forretningsår, således at dette følger fabriken. De foreslåede ændringer blev vedtaget.

De samme ændringer blev vedtaget for ferielotteriet, dog havde bestyrelsen fremsat forslag om, at P.P.F. af sit årlige budget kunne forhøje præmiesummen.

Der opstod en del diskussion om dette spørgsmål, og ved afstemningen blev forslaget forkastet.

Fra en del medlemmers side var der fremsat forslag om, at ferielotteriet blev gjort obligatorisk for alle foreningens medlemmer, hvorved foreningens kontingent skulle forhøjes til 2 kr. pr. måned, dette forslag blev ikke sat under afstemning, men man henstillede fra medlemmerne til bestyrelsen at udarbejde forslag til en anden ordning.

Hermed sluttede generalforsamlingen, og man gik til bords. Middagen stod på ægte „forloren skilpadde“, fremtryllet af fru Hansen herself, og ostepind, øl, snaps, kaffe og likør. Det var rigtig „mannemad“, og der forlyder noget om, at enkelte inhalerede 7 portioner. (Åbenbart revanche for den daglige husmandskost).

Under middagen blev der sagt adskillige kønne ord af formand List, og direktør Sv. A. Chr. Pedersen, formanden for PAP, Paul Schrøder, og lagerchef E. Christoffersen.

Derefter kom andespillet om fede ænder og en stor gås og „dollarvarer“ — annanas — fersken — abrikoser — svedsker — og rosiner, — skænket af Onkel Sam. Dagens mand blev direktør Svap, som vandt gâsen, garneret med $\frac{6}{2}$ kg rosiner, $\frac{2}{2}$ kg abrikoser og $\frac{1}{2}$ kg svedsker, og generøst skænkede den til P.P.F. til et nyt spil.

Den vellykkede aften sluttede med dans, kortspil etc. (Se dette er historien om, hvordan P.P.F. fejrede fabriken 15-års dag).

Henry Ford blev engang spurgt, hvordan han til trods for sit slidsomme arbejde altid kunne være frisk og oplagt. Svaret lød: *Det er, fordi jeg aldrig står op, når jeg kan sidde, og fordi jeg aldrig sidder ned, når jeg kan ligge ned...* og K. Ditlef supplerer: *Det er fordi jeg altid hviler mig dagen efter en PAP-fest.*

VINTERFESTEN

Sidste måneds største begivenhed i ravnekrogen var ubetinget vinterfesten, som PAP afholdt i Ingeniørhuset den 26. november.

Man havde taget en del af de gamle velkendte ingredienser, tilsat en eksperimentalpsykolog, en operasanger og et par timers dans. Resultatet var en meget vellykket cocktail, der hverken efterlod nogen særlig eftersmag eller alt for kraftige tømmermænd.

Portene åbnedes 18,30. Alle mødte frem i stivet puds og med arnisanduftende hænder. Paul V. Schrøder bød velkommen, og vi gik i gang med spisekortets overraskelser.

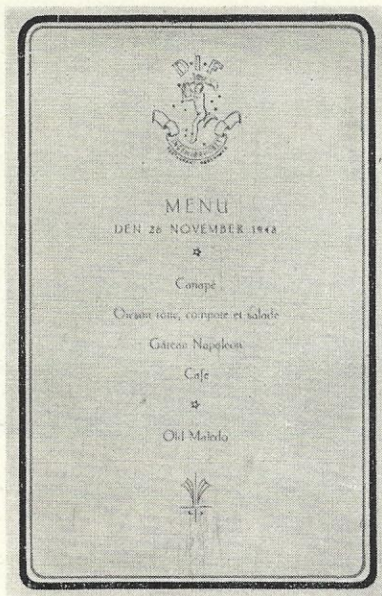
John Petersen fra service var aftenens konferencier i elegant toradet jakkesæt og indledte fikst med at bringe en hyldest til de — ak så få — tilstedeværende repræsentanter for det skønne svage køn. Endvidere oplyste konferencieren, at M. Bjørn havde sendt PAP-Æsken en faktura på 1 kr. (een krone) for en artikel,

leveret i maj måned. Det havde været en ubehagelig overraskelse for redaktionen, eftersom den i stilhed ved håndsoprækning var blevet enig om, at årets philur (jfr. Oscar og Bodil) for den bedste artikel i PAP-Æsken burde tilfalde M. Bjørn.

Den gordiske knude løstes dog til alles tilfredshed, idet Bjørn, da han modtog philuren, erklærede sig villig til at frafalde sit økonomiske krav.

Philuren overrækkes

Rødvinen havde efterhånden hjulpet på teinten, og nu uddelte Lunds ekspresbude gavmildt „Bygge-flytte-om-sangen“.

En bekymret John Petersen fortalte, at Elith Foss desværre ikke kunne komme tilstede og underholde, idet han skulle doublere Poul Mour — nej, Poul Reumert på det kongelige. I stedet blev vi præsenteret for Vera Huus. Hun havde scenen i 25 minutter, hvorefter Frans Andersson trådte afløsende til. Med Elisabeth Klein ved flyglet sang han „Før var der fred på gaden“ fra „Maskarade“. Derefter meget passende drikkevisen fra „De lystige korer —“. Den lidt lettere genre var repræsenteret ved Irwing Berlin's „Oh what a beautiful morning“ og „Sjosalavalsen“. Men vi fik også „Old man river“ og banjosangen fra „Porgy and Bess“. Tak — fest-komité.

Efter sang nr. 2 — igen omdelt pr. kuglepost — var det tid at præs-

tere eksperimentalsykologen Frit-hiof August. Efter nogle almindelige telepatiske tricks — der forøvrigt kan købes i Kina- og Japanhuset, Katalog mod frimærker, — samle-des en halv snes medier på scenen og blev suggereret til både det ene og det andet. Til trods for Kiplings ord om, at der er mere mellem himmel og jord, end der står i avisen, bekræftedes et andet ordsprog, der populært kan omskrives til: Det er troen, der gør'et.

Løvrigt udførtes seancen fikst og særlig nogle posthypnotiske eksperimenter gjorde stor lykke.

Da medierne i behørig orden var blevet vækket, indtog Bruno Henriksens orkester scenen, og dansen begyndte. Lidt senere indløb der fra N.B., som opholdt sig i Eindhoven, et telegram med følgende ordlyd:

PLEASE ACCEPT MY BEST WISHES
FOR A SUCCESFUL AND PLEASANT
EVENING STOP REGRET VERY
MUCH NOT BEING ABLE TO PAR-
TICIPATE KIND REGARDS TO EVE-
RYBODY KINDEST REGARDS FROM
JORKSVELD AND VANDERHEYDEN
SOMMERFELDT

Kl. 1 var festen uigenkaldeligt forbi, og nu går vi rundt og venter på, at PAP-Æsken skal udkomme, så vi kan læse referatet. B. Jönsson.

Det er med telefonen som med kvinder. I grunden forstår man dem slet ikke. En dag vil de ikke mere. Man søger efter årsagen, man finder ingen. Så bander man og tager og ryster dem — så er alt i orden igen.

ANDRÉ MAUROIS

Elementært **KONTORARBEJDES** *betydning*

I sin bog „Frem i verden“ skriver Carl Kongstad, H.D., bl. a. vedrørende vort arbejde, hvorfor vi har til ladet os at låne følgende lille afsnit:

„Det er en misforståelse at betragte almindeligt kontorarbejde som en betydningsløs og uinteressant beskæftigelse, der ikke fører til noget. De kontorfolk, der af yderste evne søger at dygtiggøre sig på enhver tænkelig måde, og som betragter deres daglige gerning under den rette synsvinkel og i relation til en vid horisont, vil finde vejen åben til mange ansvarsfulde stillinger — forudsat:

- 1) at alt arbejde udføres samvittighedsfuldt og intelligent,
- 2) at man aldrig har for travlt til at kunne påtage sig yderligere arbejde,
- 3) at et arbejde aldrig udsættes til imorgen, hvis det kan gøres idag,
- 4) at man aldrig risikerer at blive skeløjet af at kikke på klokken med det ene øje og på arbejdet med det andet i løbet af eftermiddagstimerne,
- 5) at yderligere kvalifikationer erhverves ved studier i fritiden,
- 6) og at man kan se udenfor sit eget kontors eller lagers snævre mure.

Trods brugen af skrivemaskiner og bogholderimaskiner er det stadig nødvendigt for funktionærer at kunne *skrive smukt, klart og hurtigt*. Denne færdighed burde være en af de mest primitive kvalifikationer for et hvilket som helst kontorarbejde.

Hurtig og nøjagtig regning burde være en anden elementær kvalifika-

(fortsættes side 24)

NU!

Søndag den 7. november afholdt Sparta et stort jubilæumssvømmestævne i Østerbro svømmehal, og ved denne lejlighed var der arrangeret et stort show, hvor „gamle“ svømmestjerner mødtes i 4×50 meter crawl. Blandt andet kæmpede 4 sportsjournalister mod old boys fra nogle af de øvrige klubber.

Selvfølgelig var Gunnar Nu deltager, og samtidig transmitterede han løbet ved hjælp af en — naturligvis — PHILIPS mikrofon, og do vandinstallation.

PAP-Æskens medarbejder, som jævnlig går i vandet, var til stede og forevigeede Gunnar Nu under den spændende dyst. Takket være sine oratoriske gaver lykkedes det „Nu“ at vinde løbet, idet han via PHILIPS-mikrofonen (type 9532) diskvalificerede alle foranliggende svømmere.

JUL KOMPASSET RUNDT

Jordomrejser er i høj kurs i øjeblikket. Og de skal helst foretages med et stopur i den ene hånd og en tidstabel i den anden. Selvfølgelig følger PAP's redaktion med i begivenhederne ude i den store verden i almindelighed og på de andre store redaktioner i særdeleshed. Derfor blev der også i midten af november afholdt et ekstraordinært redaktionsmøde, hvor man drøftede muligheden for at udsende en medarbejder til PHILIPS virksomhederne verden over. Turen skulle naturligvis foregå i non-stop tempo og PAP-Æsken skulle udsende et særnummer med bulletiner fra hele den eventyrlige færd.

Inden tidstabellen blev endelig udarbejdet underkastedes PAP's kasse et grundigt eftersyn. Og dermed satte et brutalt punktum for alle videre rekorddrømme. Den var nemlig så godt som tom.

Der kunne måske blive tale om en rundrejse til de indenlandske lagre; men det turde vi slet ikke byde vore forvante læsere.

Vi kan dog alligevel tage Dem med på en rejse til alle jordens egne. Der sættes ganske vist ingen rekorder, uddeles ingen laurbærkranse, og borgmesterhåndtrykket er blevet til et direktørhåndtryk. Men vi tror endda, at De vil nyde turen.

Når man hører tale om en danskers jul i udlandet, foregår det i mange tilfælde i troperne med personen siddende på verandaen til sin bungalow med masser af graders varme, sveden haglende ned af pan-

den, nydende sin whisky, medens han sender traurige tanker til hjemlandet i det fjerne, og beskuer sit hjemmelavede juletræ med de enkelte lys.

Sådan så det ikke ud, da undertegnede i 1913 holdt jul i Venedig.

Krydseren „Valkyrien“ var denne vinter på togt i Middelhavet, og jul blev holdt i Venedig. Vejret var dette år som dansk julevejr. Stille luft med let frost, så lagunen om morgenen havde et let islag, der var vanskeligt at befare for gondolerne.

Såvidt jeg husker, gik juleaften som de fleste juleaftener i flådens skibe i hjemlige farvande med chefens juletale, risengrød, flæsketeg, juletræ, gaver og punch.

Dog havde et pudsøjerligt optrin fundet sted på dækket nogle dage forinden.

Grisene, vi skulle have til julemiddagen, var rigtige danske gysser, vi som smårise havde med fra Danmark til opfodring om bord. Disse skulle jo slagtes, men hvem skulle gøre det?

Om bord havde vi en værnepligtig, der var slagter af profession, en rigtig frisk københavner, der på officerernes anmodning om at slagte grisene sagde: „Jeg er ikke antaget som slagter om bord, men som havkriger, så hvis grisene skal slagtes, må en anden gøre det“. Der måtte så sendes bud efter en slagter fra land, og over faldrebet tren så en lille sortsmusket italiener med sværd ved lænd, der godt nok fik taget livet af grisene, men da han så begyndte at flå dem, blev der oprør om bord, så der måtte siges stop. Tænk — flæsketeg uden sprød svær — umuligt for en dansker.

Julemorgen — sol over Dogestaden — landlov — flag på stængerne foran Markuskirken — 200 mands messingmusik, der blev nydt under spadsereturen på pladsen, idet man vendte ved Campanilen eller byporten, derefter ud at se på byen og få brugt de udleverede 5 Lire der brændte på lommen.

Harald Petersen.
Fabriken

I 1938 holdt jeg jul i England, idet jeg den 4. december tog plads hos en engelsk familie som „kokke-stue-enepige“ i en villa i den skønne by Hindhead i distriktet Surrey.

Juleforberedelser med bagning og fremstilling af julekñas i det hele taget, kendte de slet ikke til der i familien, det hele blev købt færdigt, hvilket jeg syntes var en stor skuffelse, idet man jo ved forberedelserne kommer i rigtig julestemning, efter min mening. Julekort begyndte allerede 8 dage før jul at strømme ind, det ene flottere end det andet, og disse blev så stillet op i de høje vindueskarme i hallen som dekoration.

Juleaften, som vi her i Danmark fejrer med den traditionelle risengrød og ande-, gåse- eller flæsketeg, fejres slet ikke i England. Denne dag har forretningerne længe åbent, husmødrene farer afsted med kurv på armen for at gøre de sidste indkøb kvidrende „merry X-mas“ „merry X-mas“ til højre og venstre, det syntes jeg var „skæg“ at høre. Juleaften brugte vi til at dække julebord til næste morgen. Der blev stavlet pakker op ved hver kuvert (Herren, Fruen, 2 piger på 12 og 14 år, som var kommet på juleferie fra kostskole). Juledag blev der så fra morgenstunden pakket ud i massevis (også jeg fik flere pakker fra familien der, skønt jeg kun havde været der så kort og slet ikke havde drømt om det). Jeg fik bl. a. en varmedunk, og nu smiler De nok, men det var virkelig påkrævet. Mit værelse lå mod nord med kun en meget lille elektrisk ovn, og det var så streng frost det år, at englænderne ikke kunne mindes noget lign. Gassen hos os frøs, flere busser måtte indstille kørslen, tæpper blev hængt for vinduerne, o.s.v. Der var så tyk is på min vandkande på den såkaldte servante i mit værelse, at jeg magelig kunne have løbet på skøjter der (altså hvis jeg havde haft mine skøjter med). Jeg lå med sweater og vanter, kort sagt klædte mig mere på end af, når jeg skulle i seng. I køkkenet, hvor jeg jo hørte til, havde herren og fruén pyntet et yndigt lille træ og sat ud til mig, ligesom der var pyntet med guirlander og en mægtig skål med knas var sat på mit bord (det havde de ordnet medens, jeg havde været ude at spadser). Juledag kl. 13 spiste vi så englændernes juleret kal-kun og X-mas-pudding, som jo bliver fremstillet flere måneder i forvejen. Det ligner noget være ruskensnusk, men smager faktisk meget godt, den bliver hældt over med „brandy“ og ild sat til. Inden i puddingen var lagt flere shilling, hvoraf jeg var heldig at få flere. (Man må jo håbe de har været vasket af forinden, for det er faktisk noget griseri). Der blev slet ikke danset om juletræet, som de havde i et hjørne af stuen med elektriske lamper, og ikke sunget spor, hvilket jeg synes er meget tomt, når man er vant til den danske jul, men så fik man prøvet det med, og det er jeg kun glad for.

Ellen Bonde.
ASAS korrespondance

Når talen falder på jul, kommer jeg uvil-kårligt til at tænke på min første jul i R.A.F. Jeg var blevet indkaldt den 22. december, grøn og bløjet, og havde ikke det

fjerneste kendskab til R.A.F.'s traditioner, som f. eks. den (fra marinen nedarvede) juleskik, at officererne skal servere julemiddagen for mandskabet, som så til gengæld har lov til at koste med dem og skælde dem ud for det værste. Den dag fik officererne mange sandheder serveret, og de var just ikke pakket ind i julepapir. Jeg troede jo, det var det rene paradys, jeg var kommet til. Jeg blev klogere.

Der var også den jul, da Kiplings berømte „store, grågrønne, grumsede Limpopflod“ forhindrede mig i at få min julemiddag. Jeg skulle fra Bulawayo til Cape Town for at tage med damper til U.S.A. lige efter jul, så en af vore officerer, hvis far boede i Johannesburg, inviterede mig til at fejre julen i hans hjem.

Vi „lånte“ en jeep, og for ikke at komme i vanskeligheder, hvis vi skulle møde en militærpatrouille, måtte vi holde os fra hovedvejen — desværre den eneste rigtig farbare vej på vor rute.

Da vi kom til Limpopfloden, kunne vi ikke finde nogen bro. Så blev vi færget over af nogle buskmænd på en flåde, som blev trukket ved hjælp af tove, der var spændt ud over floden. Det var her, katastrofen skete. Midt ude i floden gik jeep'en overbord og forsvandt med al vores bagage og alt mit jordiske gods. Tilbage stod vi i vore khaki-shorts, ingen proviant, ingen cigaretter, ingenting — og ca. 300 km til Johannesburg. Juledag gik med at gøre jeep'en køreklar, efter at vi — med buskmændenes hjælp — havde fået den fisket op af floden, og med at tørre vore ejendele. (I parentes bemærket nåede jeg lige akkurat damperen til U.S.A., før den sejlede).

Året efter tilbragte jeg julen midt i Australiens ødemarker. Vi var 12 mand stationeret i Alice Springs, de eneste hvide i miles omkreds. En høvding fra en indfødt lejr ca. 300 km borte (som kunne lidt engelsk), havde inviteret os alle til julefest i hans

lejr. Vi blev kongeligt beværtet — et helt dyr var stegt på spid, og høvdingen havde brygget en punch, som jeg har på fornemmelsen bestod af alt, lige fra kængurohale-suppe til flyverbenzin fra vore egne lagre. Det var stærk kost.

Vi havde taget vort lille transportable fryseanlæg med ud til lejren, så vi kunne traktere de indfødte med ice-cream. Sikke en forestilling; de troede ikke, det kunne spises, men de tog hver en klump is i hånden og holdt den op mod kinden eller tværede dem ud på kroppen, hvorefter de dybt undrende bemærkede, at „det var velnok koldt“. Forøvrigt var kulde ikke det, der plagede dem mest, skønt de ikke havde en trelv på kroppen.

På hjemturen gik vognen — selvfølgelig — i stykker på halvvejen, så vi måtte sidde julenat midt i stenørkenen, hvor skorpioner og sandrotter vrimlede om os. Den næste formiddag blev vi fundet af besætningen fra den daglige flyvemaskine fra Darwin. De havde fundet lejren tom, da de landede med forsyninger, og havde så fulgt vognsporene ud til os.

Den sidste jul, der er omtale værd, var julen 1945. Det var nemlig første gang, barndommens drømme om en hvid jul blev virkeliggjort for mig. For julen 1945 var jeg i Danmark.

J. Stockbrigde.
Service-afdelingen

Juleaften i udlandet

Juleaften har jeg altid tilbragt på en gård på landet og til trods for, at barndommens eventyrjul jo desværre er afbleget en del gennem årene, sætter jeg stadig stor

pris på hele den atmosfære, der omgiver juleaften på en gård. Den nære fornemmelse af dyrene, der står derovre i den lune stald, høløftet — nissefolkets tyste tumleplads og gårdens folk med deres jul — alt skaber for mig en fortættet stemning, som umuligt kan fremtrylles i en by.

I „Bal Tabarin“ i Paris fejrede jeg julen i 1934. Vi var en ca. 20 unge danske, der først havde været til middag hos direktøren på det danske studenterhus for derefter med grundighed at fejre julen på parisisk manér. „Bal Tabarin“ er som bekendt „Can-Can“-pigernes hjemsted — og de can — can'ede, musikken larmede, og vi drak champagne; det parisiske natteliv med hele den hemningsløse livsappetit, der var typisk for Paris den gang — udfoldede sig i et rosenrødt festsvær for vore øjne. Et enkelt sentimentalt strejf af tanken om julen derhjemme på landet blev brutalt druknet i et glas perler til. En af mine kammerater udbredte sig ret højt om en af can-can-pigernes yndigheder, idet de efter dansen gik forbi vores bord — og endte: „Jo — det er vel nok en dejlig pakke.“ — „Og pakken hun er s'gu' dansk“, fløj det ud af pigens mund — på pigens klingende fynsk.

Intet virker så inspirerende som at styrte sig fra een kontrast til en anden, og denne form for juleaften ejede en egen chokerende sødme — men hvis De spørger mig — så bytter jeg ikke.

M. Bjørn.
Kemisk afdeling

Jul i Calcutta

Vi var ikke mere end en lille snes danskere i million-byen Calcutta, så vi holdt selvfølgelig adtid sammen og især ved juletid, hvordan skulle vi ellers få Calcuttas lumre, besnærende tropenat til at hænge julestjernen ud og drysse ren dansk sne på bananpalmerne, så de kom til at ligne juletræer?

Det blev kun rigtig jul, når vi få danskere stod sammen og trodsede hinduer og muhammedanere og selv skabte jul og julestemning. De indfødte kender den ikke. Der er ikke noget, der hedder festligt julestrøg, fyldte stormagasiner og butikker med fri-stende juleudstillinger eller børn, som trykker næserne flade mod ruderne.

Juleaftensdag er derude som enhver anden dag, om morgenen kommer gartneren eller „marlien“, som vi kalder ham, med en lille buket blomster til hver af familiens medlemmer. Han ved, det er vores „store dag“ — og han regner med godt med „bak-sheesh“ (drikkepenge).

Vore julegaver køber vi på det store indfødte marked, hvor man kan købe alt — lige fra blomster og smykker til levende aber og vilde dyr!

Træet har vi hentet højt mod nord, det vokser kun i Nord-Indiens stolte bjerge, det er ikke vant til Hoogli-flodens delta, men julepynten er fra lille Danmark. To af de indfødte tjenere har moret sig med at hænge hvide vatstumper under hele loftet — det er sne! — og nu skeler træet genert mod loftet, og tænker på den evige sne på de hjemlige bjerge

Ved 18,30 tiden samledes vi på den åbne veranda, alle i selskabstøj — sådan bruger man det nu engang i østen. Tjenerne er iført deres fineste turbanner i dagens anledning, og selv kokken er i strålende humør, han har lavet rigtig dansk risengrød. Mor bad ham putte en mandel i grøden, men det syntes han var alt for lidt til så mange mennesker og hældte derfor hele posen i, så alle fik mandlen, og den hjemmelavede marcipangris blev ynkeligt flået! Det er rigtig dansk julemad — og vi spiser den som rigtige danskere og stønner svagt.

Efter middagen tænder vi juletræet, lysene stråler og gør tropenatten endnu mere varm, de små danske flagguirlander og nissefar gør os pludselig så dansk vemodige. Det er ikke mere jul i Calcutta, men jul derhjemme, der er noget dansk i luften, og den abe, der stirrer nysgerrigt gennem den åbenstående dør, ser vi ikke for det blev så een gang til dansk jul i Calcutta.

G. Hougaard.
Forstærkerafdelingen

*Bort, längtande vekhet, ur sotiga bröst!
Vik bekymmer ur snöhöljda bo!
Vi ha eld, vi ha kött, vi ha brännvin till tröst.
Här är helg djupt i skogarnas ro.*
.....

*Och när morgonens stjärnor blekna och dö,
Då sova vi alla på granris tungt
och drömma om bleka mör
och snarka och vända, oss manligt och lugnt,
medan elden falnar och dör.*

siger den svenske forfatter Dan Andersson i en vise, som han har kaldt „Helgdagskväll i timmerkojan“. Jeg hørte visen i radioen for nogle dage siden, og som altid fremkaldte den mindet om en „helgdagskväll“ — årets største — som jeg engang tilbragte sammen med 15 kammerater i en lille bjælkehytte dybt inde i en af Dalarnes mange skove. Vi repræsenterede 9 nationaliteter i alle aldre og kom fra de mest forskellige milieuer. Tilfældet havde gjort os til skovhuggere og forsynet os med langskafte støvler og vildmarksskæg. I et par måneder havde vi været henvist til hinanden og det primitive liv. Vi var fattige, men vi vidste, hvordan man filer en sav, og havde lært at bruge en økse, og vore muskler var hårde. Vi bevægede os hjemmefant på snesko og brød os pokker om penge, biografer, politik og five o' clock tea.

Den 24. december holdt vi op med at arbejde kl. 12, gjorde hytten i stand og huggede ved til flere dage. Det frøs 28 grader. Ved 18-tiden gik vi til bords iført næsten rene bomuldsskjorter og med velfriserede skæg. Julemiddagen bestod af amerikansk bacon og kartofler — der dypedes i fedtet — og risengrød. Bagefter drak vi kaffe og delte nogle flasker med en gylden vædske, som vi ved forenede anstrengelser havde anskaffet. En eller anden bar vore to altid strejkende carbidlamper udenfor, og vi anbragte os med vore piber i en halvcirkel foran den åbne låge i den store knitrende brændeovn.

Udenfor var det ganske stille, det var, som alt var stivnet. Kun nu og da hørtes en fjern knagen, når frosten sprængte barken på en af de vældige graner. Natten var ikke mørk, men lige som gennemtrængt af et svagt blåagtigt skær. Et sammenspil mellem den tindrende stjernehimmel og den urørte sne, der med sin vægt tyngede træernes grene ned i dristige buer.

Jeg husker ikke de „dybsindigheder“, vi fremkom med, og jeg tror næppe, at der blev sagt noget, som vi ikke havde talt om før. Men der var alligevel noget ganske særegent ved den aften. Måske var det de evigt skiftende skygger på bjælkeloftet, måske var det tanken om en jul fejret et andet sted og sammen med andre, og muligvis var det bare vor fantasi, der spillede os et puds. Jeg ved det ikke. Men som den romantiske sjæl, jeg nu engang er, vil jeg aldrig glemme den juleaften.

Dagen efter spillede vi poker.

B. Jönsson.
Reklameafdelingen

Tre små øer

De kender dem; — de yngre vel mest som et navn (Hakon Mielche), de lidt ældre vil huske den triste afslutning på „Dansk Vestindien“ ved afhændelsen til Amerika i 1916 af de tre små perler i det Karibiske Hav.

På hovedøen Skt. Thomas' red ved byen Charlotte Amalie lå i julen 1912 opankret et lille hvidt tremastet skib — rigtige master med rær og sejl — og med Dannebrog under flagspillet agter. Den sidste svane i den danske marines før så store vingede flok, skrueskonnerten Ingolf, var på opmåling omkring de tre små øer og var løbet ind for i ro at fejre julen her.

Ja, julen, — men hvordan komme i julestemning, når kun datoen på kalenderen peger på jul, og alt omkring en ellers viser modsat tegn? Tænk Dem, sol over et stille meget blåt vand, hvide strandbredder, viftende palmer, og lige langs skibssiden en neger dovent vrikkende en pram med en ladning — tør man sige det i Danmark i 1948 — herlige bananer og ananas og meget andet dejligt; og selv er man ikklædt det lettest mulige skrud. Men jul er jul, og jul skal holdes, og for mange af de ombordværende for første gang borte fra hjem og moderland.

Alle forberedelser bliver også truffet, rengøring fra før til agter, solsejl over hele dækket, pyntning med flag og palme grene og medbragt julepynt og — oh hemmelighed — ingen har set det, men alle ved det; der pyntes juletræ og arrangeres gaveborde; der er travlhed overalt — og spænding — ikke mindst om spørgsmålet juleposten; den er ikke ankommet; men „mail steameren“ er anmeldt, og blikkene rettes mod signalmasten på pynten ved indsejlingen, hvorpå alle anløbende skibe meldes. Et hurra ud-

løser spændingen, da signalet endelig vises; det er jo dog trods alt jul, og hvem vil ikke gerne have en julehilsen fra en eller flere kære hjemme i det lille Danmark.

Mørket kommer tidligt og brat, men det er kun godt, for så kan man bedre lukke omgivelserne ude, tænde de kunstige lys, og — trods varmen — komme i julestemning; — men så er alle også klar til at holde jul.

Besætningen samles på agterdækket, og se, der står det skønneste juletræ, man kan tænke sig, ganske vist ikke gran, men en mere tropisk vækst; men hvem tænker vel på det, når pynten og lysene er som hjemme hos vor mor. Ikke alle øjne forbliver tørre; vemod og hjemlængsel er jo underlige ting, der kommer næsten af sig selv og uden at man vil det — og så i julen —.

Der holdes andagt, og det traditionelle „Gud bevare kongen“ følger; derefter gaveuddeling: Piber, tobak, cigaretter, askebægere m. m. — alt smågaver medbragt fra Danmark. Og så til julemiddagen, risengrød, kalkun med rødvin til og lagkage med et enkelt glas Guavarom; kender De den? Kendere siger, at det er en drik for guder, og at man kan høre englende synge, når man får nogle glas af den — senere på aftenen må der have været korsang.

Efter middagen er der stille stunder for juleposten — og vemoden — inden den mere løsslupne del af festen begynder med sange, taler, hurraråben og kammeratligt samvær. Det bliver sent eller måske tidligt på morgenen inden festen slutter. Tropenattens mørke forsvinder, og sover man ind i julestemning, vågner man op ved midsommertid — og dog er det første juledag — men i Dansk Vestindien, og den første neger-kadreja, der kommer ombord, hilser med et „glade Christmas, landsmand“.

Egon Christoffersen,
fabrikslager

Under mit ophold i U.S.A. før Krigen boede jeg nogle år hos min tante og onkel i en mindre by i staten New York.

Jeg var kassererske i min onkels forretning, hvor vi solgte alle slags kolonialvarer, fisk, kød, frugt, grønsager, etc. Juleaften var den aften i hele året, hvor vi havde mest travlt. Farmerne, der var kommet til byen for at handle, skulle som regel først have en juleøl i krosten, så det blev gerne henad aften, før de kom for at gøre indkøb. Resultatet var, at fødevarerforretningerne først lukkede ca. kl. 23 — det var just ikke sådan jeg var vant til at holde juleaften i Danmark.

Kun juledag er helligdag i Amerika, og — som de fleste ved — fylder Santa Claus børnenes strømper med gaver julenat. Jeg plejede at sove længe julemorgen ovenpå den ret anstrengende juleaften, og kl. 14 spiste vi så julemiddag, stegt kalkun og en slags pie, der var stærkt krydret og fyldt med rosiner, sukut, o.s.v. Vi havde et lille juletræ pyntet på dansk manier med flettede hjerter, kræmmerhuse og flag, som vi tændte efter middagen, medens vi besøgte gaverne. Den første jul i det fremmede havde min mor sendt mig et stort stykke rå marcipan, som det var meningen, jeg skulle ælte med flormelis og lave figurer af (i Amerika kender man ikke marcipan). Men da jeg kom og skulle have marcipanen var den borte! Min onkel havde fået smag på den og havde ganske stille gået og nippet, indtil det hele var væk, så det fik jeg ikke megen fornøjelse af. Folk satte levende lys i vinduerne og pyntede med kristtjørn. Sommetider gik man på visit juledags eftermiddag og så juletræ og gaver hos naboerne og drak tyk æggepunch med rom. Amerikanernes juletræer var gerne lidt glimmeragtige efter min smag, og som regel var der små elektriske lamper på træet i stedet for levende lys.

Julen fejres selvfølgelig nok på mange forskellige måder i Amerika, men jeg foretrækker nu en rigtig gammeldags dansk jul med risengrød og gåsesteg juleaften og så to helligdage fri, det synes jeg er mere hyggeligt.

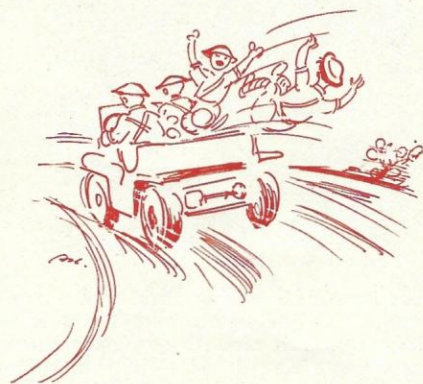
G. Kornbeck,
korrespondancen

Klokken var 7.30. Det var endnu mørkt i teltet. Jeg kiggede rundt og kunne lige skimte mine kammerater, der endnu lå og sov. Uh hvor var det dejligt at ligge og gasse sig i køjen. Alene tanken om at man

ikke skulle op før fanden fik sko på, gjorde een godt. Det var julemorgen. Et par teltrækker længere nede kunne jeg høre raslen af the-junger; det var officererne, der traditionen tro, traktede mandskabet med en varm drik på sengen. Lidt senere kom de ind i vort telt. „Wakey, Wakey, boys! Merry Christmas. Get your mugs out“. Vi ragede vore krus frem og fik så en halv liter varm te og rom.

Dette var optakten til min jul i Palæstina i 46, der unægtelig blev fejret under nogle andre former end de, jeg var vant til. For en gangs skyld var det os, der førte ordet i lejren; ved måltiderne serverede officererne for os; de fik de værste job, vi kunne finde på; de krædede op for os, og inden længe var stemningen høj, og jo højere jo bedre, for englænderne betragter julen som et påskud til at slå lidt til skaglerne, ligesom vi herhjemme nytårsaften, så det varede ikke længe, før blodet hos de fleste af os var blevet en kende tyndere. I det virvar fik man gud ske lov tid til at sende dem herhjemme en venlig tanke, men længe varede det dog ikke før man igen blev revet med af rumlen. Så fat i en jeep, og sådan een kan nu engang ikke køre langsomt. Det måtte vi også sande den næste morgen, da en af passagererne kom travende hjem. Ham havde vi nemlig tabt i et eller andet sving. Joh, det var en „merry Christmas“.

D. Svenstrup,
Lampeafdelingen

Juleaften på udvandet

Jeg mindes en juleaften, hvor mit skiv var på vej fra Cape-Town syd om Madagascar (populært kaldet „Madam Græskar“), og vi skulle crosse Stillehavet. I det gule hav (the yellow sea) med kurs mod Tsing-

tao, rejste der sig en brandstorm. Skibsdrengen var på vej med vores julemiddag stablet op på en bakke, da en kæmpesø med eet pludselig vasker ind over dækket, — sætter drengen på halen og — hele vor delikate julemiddag blev lidt brat serveret for hajerne på nær en lillebitte bid af kokkens mesterværk — en lagkage. Efterhånden godt camoufleret af saltvand, var den den sidste rest af endnu en bristet illusion i en sømands farefulde liv.

Nå, en sømand lader sig dog ikke gå på af bageteller af den art! !

Vi åbnede under nøje iagttagelse af det nødvendige ceremoniel — søen har jo nu engang sin egen etikette — nogle dåser, hvis indhold i daglig tale kaldtes „indianer pigeinderlår“ (for at støtte Deres fantasi, kan det oplyses, at en ideassociation kan fremelskes, hvis De tænker på Kappebavianen i Zoo f. eks. i påsken). Well, disse dåsers indhold skulle så nydes i forening med en lille halv million bajere af det berømte danske produkt — De ved, den med eller uden hagekors på forklædet.

S/S „Kina“, det hed skivet, var imidlertid ikke rigtig i kridthuset hos vejrguderne. Ventilene, hvis normale funktion var at forsyne os med frisk luft, blev af den opblæste storm skåret over og ændret til rene små Niagara'er, der i en fart — hurtigere end min læsers tanke — skyllede alt spise- ligt overbord. Altså blev også den kulinariske nydelse, som däsmeden skulle have været, en ny bristet illusion. (Sligt kan blive en vane — uvane, om De vil). Til alt held var vort dyrebare øl vel forankret i de kendte grønne glasbeholdere — så selv om det blev en jul — helt uden sul — blev det en jul, der i stedet for 1928 udmærket kunne have båret årstallet 1948.

Kurt Jensen.
Fabriken

Koncern-jul i gamle dage

I de fleste aviser og tidsskrifter kan man ved juletid læse små, opbyggelige beretnin-

ger om vore forfædres gøre og laden til denne højtid. Vi skal derfor forsøge at give yngre medarbejdere en forestilling om de former, hvorunder vi her hos PHILIPS i „gamle dage“, d.v.s. for snart 20 år siden forberedte og fejrede jul.

Højtidens nærhed manifesterede sig ved stigende salg. For lampeafdelingens vedkommende begyndte sæsonens salg af juletræskæder, og i dagene før jul steg også omsætningen i radioafdelingens effekter, såsom modstandsenheder, lavfrekvenstransformatorer og „vidunderrør“, hvilke sidstnævnte i annoncer blev slået op med følgende mundfuld: „Klar som et vandfald, kraftig som en løve“ — med illustration. Stor bevågenhed nød en såkaldt toneforædler, en stikproplignende genstand, hvis effekt på gengivelsen bestod i, at den bortskar alle høje toner i datidens skrattende højtalere. Den er nu, som de fleste af de ting der den gang betegnede højdepunkterne for de tekniske fremskridt i radio, en ren museums-genstand.

Juleaften dag herskede en i forhold til dagliglivet uvirkelig stemning. Medarbejdere og medarbejderinder (de sidste ikke at forglemme) der ellers var kendt og frygtet for barsk tale og dito fremfærd gik på denne dag lammefromt og huldsaligt smilende rundt i de gransmykkede lokaler, og fik en til at mindes Sophus Schandorphs „Ens kallun er jo inte af brabansk såleleder“.

Dagens store oplevelse var håndtrykningsceremonien, der for at afsluttes betimeligt, tog sin begyndelse allerede ved 12-tiden, idet den skulle være tilendebragt kl. 2, på

hvilket tidspunkt kontorer og lager blev lukket. Ceremonien bestod i, at man afsøgte alle lokaler og gav alle derværende et håndtryk, der hvad kraft og hjertelighed angik, ville have fået udenforstående til at formode, at man stod i begreb med at udvandre til en fjern verdensdel for ikke mere at vende tilbage. Ceremoniens højdepunkt var håndtrykket til den daværende direktør, der kvitterede ved alt efter kønnet på den hilsende at byde på enten cigar eller chokolade. Han forlod med værkende hånd og som sidste mand kontoret kl. 2, efterladende en raseret cigar- og chokoladebeholdning. Medarbejderne spredtes for at holde jul.

Emil Nielsen,
repræsentant

Så flytter vi med

Som hr. direktør Sommerfeldt skriver — vi er blevet så vant til at flytte — ja, vi vil faktisk ikke kunne undvære det, og tænk, hvis det bliver for „livstid“. Men chancen er der måske for ad åre at vende tilbage til „civiliserede egne“ igen. Indtil da kan vi jo altid flytte lidt rundt på skillevæggene, selvom vi for fremtiden bliver henvist til en mere robust mur og må undvære vores alle sammens faktotum *Jensen* — snedker.

Man behøver ikke at være plankeværksflytter for at fange de „bølger“ direktør Sommerfeldts meddelelse har sat i sving i „krystalpaladset“, „bølger“, der taler om en vis vemod ved at forlade „byens midte“, hvor vi alle er blevet mere eller mindre rodfæstede, og „paladset“, som vi efterhånden har lært at betragte som vort andet „hjem“ fra kl. 8.30 til 16.15, adskillige endda længere. — På den anden side står det os alle klart, at vi ikke fortsat kan blive ved at „sidde på skødet af hinanden“ resp. sprede alle firmaets afdelinger over hele den indre by, men selv „amagerkanere“ har jeg hørt udtale, at de vil savne deres morgen- og af-

tentur til og fra hovedstaden. — Hvad skal så vi andre sige, der stævner til fra nord og vest? Direktør Sommerfeldt er selv inde på spørgsmålet med de mindre gode kommunikationsmidler og de ulemper, flytningen vil medføre for den del af personalet, der er henvist til befordring til København pr. tog — vestbanen, kystbanen og nordbanen (herunder også S-togene), men jeg tvivler ikke på, at firmaet — som ved så mange andre forhold tidligere — også finder en løsning på dette spørgsmål, f. eks. ved en mindre forskydning af mødetiden, blot et kvarter (kl. 8.45—16.30), idet det personale, hvis togtider hidtil har gjort det muligt at møde i „paladset“ kl. 8.30, vel nok har mulighed for at kunne være på amager kl. 8.45, hvis da „broerne“ overholder deres spærretid fra kl. 8.00 til 9.00. — En del af personalet vil sikkert sige „nu hypper han sin egne kartofler“, hvilket forsåvidt er rigtigt, og havde jeg været ene om dette spørgsmål, skulle jeg nok have holdt min mund, men vi er jo trods alt adskillige. — Men gør man sig til talsmand for en sådan sag, må man jo tage alle kategorier med, og jeg vil ikke undlade at nævne det personale, der har egen husholdning, og som måske endda har flyttet deres kødkort til omegnen af krystalgade, for måske i 5 minutter af frokosten eller lige efter kontortid at kunne gøre de nødvendige indkøb.

Men vi flytter — til nye, lyse lokaler i forventning om, at direktør Sommerfeldts håb om en væsentlig og snarlig bedring af kommunikationsmidlerne til Praghs boulevard ikke må blive skuffet, og ellers finder firmaet sikkert også en løsning på dette spørgsmål.

Med tak for optagelsen

B. Matthissen.

Philidril

Som modvægt mod al den megen philigran og philiknas har De her 3 sider philidril. Små nemme 2. juledags problemer — nye og gamle imellem hinanden — som ikke De, men Deres venner og bekendte skal gå i vandet på.

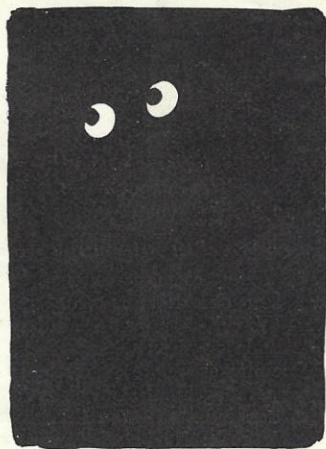
Lad os begynde med en gammel velkendt.

Man spørger: Hvor mange 1-ører går der på en krone. Og når der er svaret, fortsætter man: Og hvor mange 2-ører? Det får man naturligvis også hurtigt (og rigtigt!) svar på. Så spørger man: Og hvor mange 10-ører går der på en krone? Atter rigtigt svar, og hvor mange 25-ører? Igen rigtigt svar. Derefter: Hvor mange 1-ører går der på et dusin? Selvfølgelig svares der: 12. Men nu kommer bomben, idet man spørger: Og hvor mange 2-ører går der på et dusin? Svar 6. Hvadbehager? tænker læseren. . . går der 6 2-ører på et dusin 2-ører? Nej, naturligvis går der 12, men i 9 af 10 tilfælde bliver der svaret 6. Hvorfor? Fordi man drilagtigt har ledet ofret på vildspor ved de forudgående spørgsmål.

Så skal De prøve den med damen med de mange strømper . . .

den er der mange, der har fået nervechok af . . . mest fordi damen havde så urimelig mange strømper . . . til trods for mærke-vanskelighederne. Altså: Der var en smuk ung frue, der ejede siger og skriver 150 (halvandet hundrede) par strømper, 75 par lysebrune og 75 par mørkebrune. Desuden havde hun et reservepar af uopgivet farve. Men dem havde hun på, de kommer ikke opga-ven ved. Alle de andre 300 strømper var til vask og hang på loftet til tørring. Fruen skulle bruge et par af de nyvaskede strømper og sendte husassistenten op for at hente dem.

Men på loftet var der bælgravende mørkt, ikke til at se en hånd for sig og slet ikke

til at skelne strømpefarver. Hvad skulle det stakkels menneske gøre? Slæbe *alle* strømperne med ned for at være sikker på, at der var et ensfarvet par, syntes hun ikke, hun ville. Hvad gjorde hun så . . .? Hun stod et øjeblik, lagde en finger betænksomt på panden, tog den bort igen og skred resolut . . . så resolut som mørket tillod . . . hen til snorene og tog . . . ja, hvor få strømper tror De, hun nøjedes med at tage . . .? Kan De regne det ud? Kik ellers side 21. Men husk nu endelig på: hun skulle være dødsens sikker på, at fruén kunne få et ens par ud af de strømper, hun kom ned med!

Ja, den, der nu kommer, har De måske hørt før.

Men mon De ikke har glemt løsningen? Og det er dog den, det kommer an på. Det er den med de tre missionærer og de tre kannibaler, der skulle sætte over en flod i en båd, der kun kan rumme to. Og så må man jo lægge mærke til, at det under ingen omstændigheder går an, at en af missionærerne nogen sinde er alene sammen med to af kannibalerne . . . af hensyn til kannibalernes eventuelle kulinariske lyster. Selvføl-

gelig måtte overfarten ske i små partier og flere afdelinger. Men hvorledes? Prøv om De kan opskrive en fartsplan for denne ikke helt almindelige færgefart! De kan se den side 21, men det er meget mere spændende selv at lave den.

Og så er der den om murstenene?

Den har drillet så mange mennesker. Lad os prøve, om den har bevaret sin gamle drillekraft. Vi advarer på forhånd damerne mod at indlade sig med den.

Det er nemlig en *regneopgave* .. en rigtig regneopgave .. og hvad siger ikke det gamle ord om den mursten, man ikke kan løfte ..? Kort og godt: Når og hvis en mursten vejer $1\frac{1}{2}$ kg plus $\frac{1}{2}$ mursten, hvad vejer så $1\frac{1}{2}$ mursten? Selvfølgelig behøver De ikke at se løsningen .. den har De fundet selv og lige med det samme. (Og derfor hvisker vi kun sagte i denne parantes, at løsningen står side 21, dersom De ..).

Så er her en lille forbløffende regnekunst

og den er meget let at lære, men det er svært for uindviede at opdage fiffet. Man beder en om at skrive et 5-cifret tal, ligegyldigt hvilket. Man kikker lidt på tallet og skriver derefter på en lille seddel for sig et 6-cifret tal, som fås ved at trække 2 fra det sidste ciffer i det forelagte tal og sætte dette 2-tal foran det forelagte. Altså: er der skrevet f. eks. 58421, skriver man selv 258419. Seddelen med det 6-cifrede tal på forsegler man og overrækker den højtideligt til en i selskabet.

Så skal „offeret“ skrive et nyt 5-cifret tal lige neden under det første, han skrev, hvorefter man selv skriver et 5-cifret tal under de to andre. Så skriver offeret endnu et 5-cifret tal, og man selv slutter af med også at skrive et sådant.

Der står nu fem 5-cifrede tal under hinanden. Man beder en om at lægge disse

sammen, og når det er sket, sammenlignes facit med det tal, der står på den forseglede seddel. Og hvis der er regnet rigtigt, *stemmer de to tal fuldstændig overens*. Hvordan kan det gå til? Ja, det skal man kikke om på side 21 for at få at vide. Og det er nok værd at vide, for regnekunsten virker som sagt uhyre forbløffende.

Nu kommer der en, som det ikke er meningen, De skal gætte

eller regne, for der er ikke noget at gætte eller regne ud. De skal bare sige, om De holder med konditoren eller skorstensfejer. Det var en skorstensfejer, der kom ind til en konditor for at købe sig en Napoleonskage. Han fik den, men betænkte sig og sagde, at han hellere ville have et stykke æblekage til samme pris som Napoleon'en. Han leverede Napoleonskagen tilbage, fik æblekagen, spiste den og ville gå uden at betale. Der udsandt sig nu følgende samtale mellem konditoren og den sorte mand: Konditoren: „De skylder for et stykke æblekage“. Skorstensfejer: „De fik jo en Napoleonskage i stedet for“. Konditoren: „Napoleonskagen har De jo ikke betalt“. Skorstensfejer: „Nej, men jeg spiste den heller ikke“. Konditoren lod sig forbløffe af det mærkelige ræsonnement. Gør læseren ligeså?

Fra konditoren går vi ind til en hattemager.

som heller ikke var heldig. Der kom en mand ind til ham for at købe en billig hat 5 kroner kostede den og han betalte med en 10-kroneseddel, som hattemageren måtte ind til naboen for at få vekslet i to fem'ere. Manden fik den ene 5-kroneseddel og hatten og gik. Lidt efter kom naboen ind med 10-kroneseddelen, der havde vist sig at være falsk. Hattemageren gav naboen en anden og ægte 10'er, og nu er det store problem: Hvor meget tabte hattemageren på den forretning?

Vi forlader hattemageren og går ind på en restaurant.

Her forlanger vi en halv flaske vin til kr. 4,50. Vi nyder den sammen med en ven, og pludselig farer drilagtighedens ånd i os, og vi siger til vennen: „Antag at vinen her koster 4 kroner mere end flasken, og at vin og flaske tilsammen koster kr. 4,50. Hvad koster da vinen og hvor meget flasken .. hver for sig?“

Vi kan godt betro læseren, at hvis man svarer: „Vinen koster 4 kr. og flasken 50

øre," så er det galt. Men hvad er da rigtigt? Derom henvises den, der „giver fortaft“, til side 21.

Så er det vist passende tid at tage en æske tændstikker frem;

lægge en eenkrone i den ene ende af skuffen og bede en om at lægge en eenkrone (af hans egne!) i den modsatte ende af skuffen, hvorefter man lukker æsken og gør forskelligt Hokus-Pokus over æsken for at markere, at der nu sker noget mystisk. Når trolderiet er fuldbyrdet, sætter man æsken

på bordet, idet man spørger offeret, om han vil give 1,50 kr. for æsken med indhold. Det svarer han næsten konstant nej til, fordi han tror, at de to eenkroner er forsvundne fra æsken. Så viser man ham, at begge mønterne er der endnu, og spørger atter: „Vil De nu give 1,50 kr. for æsken med indhold?“ Og nu sker det mærkelige: i næsten alle tilfælde svares der ja, hvorefter man gratiøst overrækker offeret æsken med indhold og indkasserer de stipu-

lerede 1,50 kr. Og nu først går det måske op for æskens køber, at det er en dårlig forretning, han har gjort, idet han jo har sat 50 øre til på handelen, eftersom den ene af de i æsken værende eenkroner unægtelig var .. hans egen.

Pas også på den, der nu kommer,

for den er også til at brænde sig på. Der er en mand, der har en stor glasbeholder, og den står han og hælder vand i med så stor fart, at indholdet i beholderen fordobles hvert minut. Da der er gået 10 minutter, er beholderen nøjagtig halvfuld, og manden, der er en skælm, spørger os nu, hvor længe vi tror, det vil vare, inden beholderen er helt fuld .. stadig under de fra først af gældende betingelser .. Og hvad svarer vi? Tyve minutter! siger de fleste af os. Men det skulle vi lade være med, for det er forkert. Det vil kun vare ..? Ja, tænk Dem nu godt om, og først når *det* ikke har ført til noget resultat kan De blade om på side 21 og se det rigtige svar.

Og hvad med manden med de tre sønner og de sytten kameler?

Han havde altså tre sønner, der skulle arve hans sytten kameler på den måde, at den ældste fik halvdelen, den mellemste en tredjedel og den yngste en niendedel. Men hvad er halvdelen af sytten *levende* kameler? Eller $\frac{1}{9}$? Det var ikke nemt at klare. Men de tre brødre havde en klog nabo, der fandt på råd. Han lånte dem en af sine kameler. Så havde de atten. Og nu var det let at finde halvdelen .. det er ni. Og tredjedelen er 6, og niendedelen er 2. Det bliver tilsammen sytten, altså netop det antal, der i virkeligheden skulle deles. Og så tog naboen sin ene kamel tilbage, og så var den sag klaret .. Og dog! Er der alligevel ikke noget muggent ved den anvendte metode? Jo lad os være ærlige og indrømme *det*. Men find fejlen. Vis hvor der rent regnemæssigt er noget galt! Se side 21.

PERSONALIA • LOKALIA

Trolle, Ellen, frue, f. 29. 6. Leder af Finax. Finax er noget med finacering, slet ikke noget lyssky foretagende, men fru Trolle fortæller, at folk ringer op og spørger om de mærkeligste ting. Der kommer næsten daglig forespørgsler om dobbeltværelser, og forleden var der en, som ville vide prisen pr. kuvert for en selskabsmiddag til 14 personer. Damen for det hele tager imidlertid alle opringninger med godt humør (selv vores). Men så er hun også født og opvokset i Aarhus. I 1927 kom hun til København som bogholderske i Magasins Østerbro-afdeling. Ansattes i 1930 hos PHILIPS debitorer og flyttede efter en tid over til kreditorerne, men måtte returnere, da hendes efterfølger hos debitorerne fik nervesammenbrud. 15. februar 1943 besteg hun Finax tronen. Synes om bagning, barnepleje, bridge og æbleskiver lokal 356. Dobbeltværelser bestilles på central 6196.

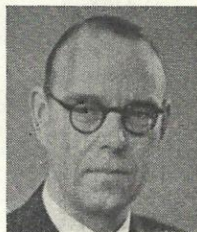
Christoffersen, Erik, Kommercielt lager, se PAP-Æsken nr. 3, marts 1948.

Schmidt, Carl, Fr. f. 7. 4. 1911, arbejdsstudietekniker, fabriken. Begyndte sin karriere som finmekaniker i Haderslev og fik, fjorten dage før han var udlært tilbud om en friplads til et 3 ugers kursus på Teknologisk Institut. Carl Fr. Schmidt sagde farvel til mester og satte en tidlig morgen — kalenderen viste april 1930 — for første gang foden på en københavnsk brosten. Han syntes om det og oppede sig vældigt på instituttet, hvad da også resulterede i, at han ved forstanderens bistand fik et job i PHILIPS service-

afdeling med tiltrædelse den 22. 4. 1930. Fik i 1938 lyst til forandring og tog ud til fabriken som boss i varekontrollen. I 1939 blev han af de kommercielle afdelinger opfordret til at lave stikprøvekontrol på modtagere. Accepterede modvilligt og fik nu et lille bur lige midt i fabriken. Siger selv, at den eneste fordel ved jobbet var, at han i modsætning til omgivelserne var kommercielt ansat. I april 1946 slog befrielsens klokke og C.F.S. fik arbejdsstudieafdelingen som fremtidigt virkefelt. Tilrettelægger her arbejdet ved montagebåndene, laver akkorder og udfinder sindrige tidsbesparende systemer. Kan bare ikke lide at blive arbejdsbrudt og siger, at en halv times forstyrrelse teoretisk kan bevirke, at det tager en hel time at sætte sig ind i det oprindelige arbejde igen. Hobbies: Delagelse i lejerforeningsbestyrelsesmøder, fotografering, friidret, gymnastik, atletik og hyggeligt familieliv lokal 9—02.

Matthissen, B. f. 13. 10. 1902. Fuldmægtig, lampeafdelingen. Ladies and gentlemen! Må det være os forundt at præsentere den store show-man, improvisatoren, tusindkunstneren, forlystelseskongen - kort sagt den påhidsomme B. M. Først nogle facts fra den blå bog: Udgået fra Schneekloth Gymnasium. Har i en årække været beskæftiget i ledende firmaer i kornbranchen: 5 år i København, 2 år i Danzig og 1 år i Kolding. Vendte tilbage til København i 1929 og tildeles samme år Det Kongelige Danske Kornselekskabs fortjenstmedaille af 1ste klasse og ret til at bære samme ved lejligheder, hvor uniform er påkrævet. (Som sand demokrat synes B.M. naturligvis ikke om at optræde offentligt i uniform. Vor anm.) Ansattes 1. maj 1930 hos Axel Schou, St. Kannikestræde 14 i dette firmas armaturafdeling. Blev senere assistent hos direktør K. Lorentzen, PHILIPS A/S, Krystalgade 15, og er i dag fuldmægtig i sidstnævnte firmas

lampeafdeling. Så langt ifølge den blå bog, men så kunne vi heller ikke sidde stille længere. Næste scene: PHILIPS hovedkontor, travlhed, myriader af mennesker, pludselig skinger en stemme: "Please write to comm. dept. S." — Vi går efter lyden og kommer op i lampeafdelingen på 2. sal, hvor den populære Be-Bop Matthissen regerer over normal- og speciallamper. Uset sniger vi os indenfor på kontoret og tager plads i et hjørne. Her har allerede PAP's festudvalg placeret sig. Efter at B.M. har afleveret sit "we remain" og korrespondenten træt og udslidt skal til at trække sig tilbage, kommer det pludseligt som et granatskud: „Tag et telegram til det blå pigespejderkorps i Birkerød. Hold grøden varm, jeg tager et senere tog. Underskrevet Fader Matthis“. „Endelig“, råber festudvalget og kommer alle på højkant. „Sig os herr B.M. har De nu nået at ordne hele arrangementet alene?“ B.M. slår ud med hånden og byder dem at sætte sig, hvorefter de får hele sagen forelagt. De mindste detaljer trukket sammen til større enheder. Der er en eller anden, der mumler noget om ærter, men vi synes, at den sag er uddebatteret og siger det. B.M. sender os et taknemmeligt blik og fortæller hvor fantastisk godt, han synes om PAP-Æsken. Man må lade ham, at han har smag. Han har forøvrigt lige været i Eindhoven. En uge før afrejsen gik han fuldstændigt i sig selv i sit glashus, tog ikke imod og var optaget som en linie 5 ved 2-tiden. Efter hjemkomsten var han næppe hørbar en hel uge, men nu er han all-right igen. Ynder at give den i ridestøvler og do henklæder og må formodes at være en udmærket rytter. B.M. er som allerede antydnet et hyggeligt menneske og altid i vigør til at møde dagens mange besværligheder. Alle slags arrangementer ordnes. lokal 319.
P.S. Hvis De ringer, må De være forberedt på, at alt kan ske.

L Ø S N I N G E R T I L

Philidril

Damen med de mange strømper.

Husassistenten behøvede kun at tage 3 (tre) enkelte strømper. Så måtte der enten være tre lyse, tre mørke, to lyse og en mørk eller to mørke og en lys og i alle fire tilfælde kunne der blive et ens par ud deraf.

Missionærerne og kannibalerne.

Først sættes en missionær og en kannibal over. Så ror missionæren alene tilbage. Så ror to kannibaler over, og den ene af dem returnerer. Så ror to missionærer over, hvorefter en missionær og en kannibal returnerer. Så ror to missionærer over, og en kannibal returnerer. Og endelig ror to kannibaler over, hvorefter den ene af dem returnerer for at hente den sidste kannibal.

Murstenene.

En hel mursten vejer 3 kg og $1\frac{1}{2}$ mursten altså $4\frac{1}{2}$ kg.

Regnekunsten med det forud opskrevne facit.

Den, der udfører kunsten, skal de to gange, det er hans tur til at skrive 5-cifrede tal, blot passe på, at hans cifre, lagt sammen med de lige ovenover stående hele tiden giver 9 (ni). Altså: har ofret skrevet 58421 og nedenunder 73658, så må man selv skrive 26341. Lad derefter ofret skrive 11320. Man skriver da selv 88679, og det hele lagt sammen giver 258419.

Konditoren og skorstensfejeren.

Når skorstensfejeren har spist æblekagen, skal han selvfølgelig betale den med mindre konditoren som en honnør til den sorte mands geni beslutter, at han må få æblekagen gratis.

Hattemageren.

Det kunne overfladisk betragtet se ud, som om hattemageren tabte 20 kr. Men det gør han ikke, han taber kun 10 kr., nemlig hatten plus 5 kr. kontant. De ti kroner han tilsidst må give naboen, har han jo selv fået af denne.

Vinflasken.

Vinen koster 4 kr. 25 øre, flasken 25 øre. Ellers kan vinen jo ikke komme til at koste 4 kr. mere end flasken.

Vandbeholderen, der skal fyldes.

Det vil kun vare 1 (EET) minut eftersom indholdet stadig fordobles hvert minut. Næste gang fordoblingen sker, må beholderen være fuld, da den lige før var halvfuld.

De tre sønner og de sytten kameler.

Fidusen ligger i, at $\frac{1}{2}$ plus $\frac{1}{3}$ plus $\frac{1}{9}$ kun er $\frac{17}{18}$ og ikke $\frac{1}{1}$. Den manglende attendedel en netop den lånte attende kamel.

Vi bringer **SPORTEN**

Badminton

Der har i løbet af november måned været spillet 2 kampe, hvori P.A.P. har været repræsenteret. Repræsenteret er måske meget sagt i hvert fald for C-rækkeholdets vedkommende, idet holdet blev scratchet i sidste kamp den 27. november. Ganske vist startede dette hold den 4. november i stedet for vort B-hold, idet B-holdet af alle mulige grunde ikke kunne spille nævnte aften, men alligevel! Det er flovt, særlig når vi har tilmeldt 6 hold ialt, og således giver det udseende af, at vi har mange spillere. Men det var måske vinterfesten aftenen i forvejen, der gjorde ud-

slaget? Nogle af spillerne var sikkert „trætte“, men gjaldt det allesammen. De vidste trods alt lang tid før, at denne dag skulle de spille.

Firmaets direktion har igen i år bevilget et stort beløb til sporten indenfor personaleforeningen, og ganske vist er medlemmerne ikke af denne grund forpligtet til at spille for firmaet, men når de har givet tilsagn om at repræsentere foreningens anmeldte hold, bør de også vise lidt interesse; og sportsafdelingen og spilleudvalget håber også, det kun skyldes efterveer fra vinterfesten. Blæse være med, at vi ikke kan blive de stærkeste på sportsbanerne, blot vi forstår at tage vore klø, og at der ikke bagefter i „Unionsbladet“, der sendes rundt til alle medlemmer indenfor H.K.B.U. står: **tabt af P.A.P. uden kamp.** Altså spyt i næven og lov, det ikke sker mere. Der er endnu tid til at indhente de tabte point, og de skal indhentes.

B-holdet påbegyndte allerede den 30. november at indfri vore forventninger, idet holdet slog SSI med 6 vundne kam-

pe mod 2 tabte. Kun dame-singlen og 2. herredouble tabte. Vi håber, at dette hold ligesom i fjor bringer endnu en pokal hjem i skabet.

Håndbold

C-rækkeholdet har nu spillet 3 kampe og vundet alle tre, selvom det i sidste kamp mod „tolderne“ nær var gået galt, idet denne kamp kun blev vundet med 13—12. Det var lidt af et chock for holdet, idet det ikke plejer at få så megen modstand. Chocket udartede sig til, at hele opدækningen gik „i fisk“. Gang på gang var der huller, så holdets målvogter, B. Andersen, var alene om at klare sagen, hvilket ikke må være tilfældet i de næste kampe. Havde B. Andersen ikke stået på mål i sædvanlig stil, havde vi ikke vundet den kamp. Jørgen Johansen og Hartz scorede målene, men nåede ikke op på deres sædvanlige standard, og er for tilbøjelige til at lukke spillet ved kun at skifte til hinanden på midten. Resten af holdet skal slippe for at blive omtalt her i bladet.

E-holdet

Dette hold, der startede sæsonen fint ved at vinde deres første 2 kampe, kom i sidste kamp eftertrykkeligt „ned på jorden“ og hælene. „Tolderne“ slog dem så overbevisende som 11—2. Også i denne kamp kneb det med opدækningen, og da Eggert Andersen tilmed blev sat udenfor banen i 2 minutter af dommeren, gik det helt galt. Jørgen Petersen kom på arbejde i målet, altså med at hente boldene ud, og så lod han endda ikke de bolde gå, som publikum anmodede ham om. Men holdet kommer frygtelig tilbage i næste kamp.

Five-a-side-stævnet

Sportsafdelingen lancerede i år lørdag den 4. december en ny ide, idet man afholdt et five-a-side-stævne i Sundby Idrætspark.

Ideen må siges at være god, idet man havde regnet med en tilslutning på ca. 40 mand, men i løbet af de første 3 dage efter, tilmeldelsesblanketten var udsendt, havde der tilmeldt sig 93 mand til turneringen. Det lød næsten for godt, og i løbet af 3—4 dage begyndte enkelte

også at melde fra igen, men ved hjælp af et særligt overtalelsesgeni (H. C. Jalløv) lykkedes det alligevel at stable 18 hold sammen. For at undgå oversiddere, udtog man 10 af de ældste tilmeldte og dannede af disse 2 „old boys“ hold + 16 efter bedste skøn sammensatte hold. Old boys spillede om 5 ænder, og de øvrige 16 hold om 5 gæs. Som indskud afkrævede man hver spiller kr. 2,00, og det indkomne beløb skænktes til Aftenbladet (De blanke 25-Ører), se iøvrigt samme blad fra den 7/12-48.

Nå, lørdagen oprandt, og præcis kl. 12,00 begyndte folkevandringen til Sundby, hvor de fleste straks efter ankomsten spiste deres medbragte frokost i restaurationen, som i dagens anledning holdtes åben for PHILIPS personale. Præcis et kvarter for sent begyndte turneringen. Forsinkelsen skyldtes i første omgang, at holdene ikke var samlet, hvilket måske igen skyldtes, at holdene i det store og hele bestod af en spiller fra henholdsvis PHILIPS, ASAS, POPE, Service og Lager, og spillerne som sådan havde lidt svært med at finde hinanden. Udvalget havde dog sammensat på denne måde for yderligere at udbygge kendskabet til hinanden indenfor koncernen. Tilbage til kampene. De få tilskuere, der var mødt, fik lejlighed til at se deres kolleger boltre sig på grønsværet i fornøjelig leg om bolden og forbitret kamp om målene og retten til at fortsætte mod præmierne. Des-

være viste det sig, at enkelte spillere, trods deres løfte og tilmelding og uden afbud ikke mødte, hvilket naturligvis svækkede de hold, det gik udover. Særlig ærgerligt må det have været for hold nr. 5, der trods det, de kun var fire mand, var i stand til at spille sig igennem til semifinalen, men her var kræfterne også opbrugt, og holdet måtte se sig slået med et enkelt mål.

I finalen mødtes hold nr. 10, bestående af: Olaf Hansen (kontant salg), „Mignon“-Petersen (lampeafd.), Fjeldsted (ASAS), J. Beedholm (Ph. L. K.) og Svend Nielsen (POPE service), og hold nr. 7: B. Ørum (H.B.), Kay Andersen (POPE), J. Skelbæk (ASAS), Edw. Dybdal (H.B.) og Sv. Førsterling (POPE lager). Resultatet blev en sejr til hold nr. 7 med **3 mål og 1 point mod 1 mål**.

Forinden finalen havde de to old boys hold kæmpet deres kamp om ænderne. Det blev en meget morsom kamp, hvor der blev gået „til sagen“ fra begge sider, men om sejren var der ingen tvivl, idet hold nr. 2 bestående af Kurt Nielsen, B. Matthissen, Søeborg, Ole Roos og N. Lund vandt ret overlegent. Jeg tror, det var med 3—0.

Hermed var stævnet slut, og medens tilskuerne skyndte sig hjem til varmen, gik spillerne ind i restaurationen, hvor præmierne blev overrakt af foreningens

formand, hr. Paul Schrøder, der samtidig udbragte et 3-foldigt hurra for arrangementet. Som en lille overraskelse blev der endvidere serveret øl til de tilstedeværende for personaleforeningens regning. Lidt efter lidt opløstes selskabet, og det første five-a-side-stævne var slut.

Sportsafdelingen benytter her lejligheden til at ønske sejrherrene til lykke med stegen, og samtidig bringer vi vor tak til direktør N. B. Sommerfeldt for hans nærværelse ved stævnet, personaleforeningen vor tak for den økonomiske hjælp ved at tilbyde at betale præmierne, og til slut takker vi hr. Jallo for hans store hjælp og arbejde med og under arrangementet.

Til slut takker sportsafdelingen på Aftenbladets vegne såvel tilskuere som spillere for den hjælp, de ved afholdelsen af turneringen yder de gamle og fattige her til julen. Tak allesammen.

Old boys-kampen i five-a-side turneringen i Sundby idrætspark var en oplevelse for alle idrætsinteresserede. Deres referent, der har bidt mærke i flere sportslige vendinger, vil forsøge at give et så tilforladeligt billede af begivenheden, som det er ham muligt.

Kampen endte som tilskuerne vil vide med, at hold II vandt en rigelig sejr på 3—0, hvilket udelukkende kan tilskrives, at holdet i sidste øjeblik, uden at advisere modstanderne, som anfører underskød landsholdsspilleren A. Søeborg, der har spillet på flere landshold: mod Norge, Sverige, Island o. s. fr., Deres referent har ikke rede på dem allesammen. Søeborg scorede med vanlig landsholdsspiller-virtuositet hat-trick, opdækningen af Søeborg var ikke dårlig, men det er naturligvis altid vanskeligere at få hold på en spiller, hvis påklædning sidder som et tricot, og som tilmed holder armene ind til kroppen. Det var flere gange under spillet lige ved at komme til nærkamp om bolden, desværre viste de øvrige spillere på hold II ved disse lejligheder ingen særlige evner i henseende til at ramme bolden, og Deres referent har med henblik herpå ondt ved at tilbageholde en bemærkning om det formålstjenlige i betydelig større bolde, ligesom det ville gavne sagen om de — boldene altså — løb langsommere. Man bemærkede under kampen et fint hovedstød fra en af hold I støtterne, hvis dette stød havde været af-

givet på modstanderens banehalvdel med retning mod mål, kunne denne episode nemt have ændret kampens resultat. Hold I's anfører, der — som sine kammerater — ydede en fin indsats, havde i flere timer umiddelbart forinden kampen haft et anstrengende job som dommer, og de øvrige spillere på hold I havde dagen igennem været travlt beskæftiget med deres arbejde.

Dommer i kampen var A. Søeborgs kollega og gode ven Aage Jensen.

Vi lykønsker af hjertet hold II til cænderne.

Det vil være naturligt at afslutte referatet med en bemærkning om grønsværen. Deres referent håber, at den ikke har taget skade af den belastning, den var ude for, ihvertfald at den har haft det bedre dagen efter. Sportsafdelingen

Elementært kontorarbejdes betydning (fortsat fra side 7)

tion. Derefter kommer akkurate-sen. Den mand, hvis arbejde altid skal kontrolleres, er ofte en større hindring end en hjælp.

Selv det enkleste kontorarbejde, som f. eks. at lægge breve i konvolutter, er vigtigt. Tænk også på det tidsspilde, de ærgrelser og undertiden alvorlige tab, der kan opstå ved fejlagtig arkivering af breve, bilag o. l. Enhver af disse mangler falder tilbage på firmaet, ligesom de er begyndelsen til skodesløse vaner hos funktionæren.

Yngre mennesker, og undertiden ældre med, er ofte tilbøjelige til at mene, at så længe de ikke udsættes for nogen direkte kritik, er alt i den skønneste orden. De gør sig ikke klart, at den fornuftige chef følger dem med et vågent øje — ikke på en uvenlig og overkritisk måde, men i den hensigt at opdage, hvad de vil egne sig til i fremtiden.“ s.

Ansvarshavende redaktør: Paul V. Schrøder
I redaktionen:
H. C. Jallo, B. Jønsson og Rud Jeppesen